

CARLOS FUENTES

Traducere de Horia Barna

JILȚUL VULTURULUI

*Vulturul fiind un animal,
profil și-a bătut pe monede.
Dar ca să se urce-n nopal
a cerut voie întâi, cum se vede.*

Trebuie să sparg nuca asta tare.

Esperón/Cortázar

María del Rosario Galván către Nicolás Valdivia

O să-ți închipui despre mine numai lucruri rele. O să spui că sunt o femeie capricioasă. Și o să ai dreptate. Însă cine și-ar fi închipuit, oare, că de pe o zi pe alta lucrurile se vor schimba atât de radical? Ieri, când te-am cunoscut, ți-am spus că în politică nu trebuie să lași nicio mărturie în scris. Azi, nu am cum să comunic altfel cu tine. Așa vei înțelege și cât de gravă e situația...

O să-mi spui că interesul tău față de mine – interes pe care mi l-ai arătat de cum ne-am zărit în anticamera ministrului de Interne – nu este unul politic. Este amoros, ține de atracția fizică, ba chiar este simpatie umană pur și simplu. Trebui să știi de la început, dragă Nicolás, că pentru mine totul înseamnă politică, inclusiv sexul. Voracitatea asta profesională ar putea să te șocheze. N-am de ales. Am patruzeci și cinci de ani și de la douăzeci și doi mi-am organizat viața spre un singur țel: să fiu politică, să fac politică, să mănânc politică, să visez politică, să mă bucur și să sufăr politică. Acesta-i felul meu de a fi. E vocația mea. Să nu-ți închipui că pentru asta las deoparte gusturile feminine, plăcerea sexuală, dorința mea de a mă culca cu un bărbat tânăr și frumos – așa ca tine...

Pur și simplu, consider că politica înseamnă manifestarea publică a pasiunilor personale. Incluzând, mai ales,

nu-i așa, pasiunea amoroasă. Însă pasiunile reprezintă forme arbitrare ale comportamentului, iar politica presupune disciplină. Iubim atât cât ne permite acest univers eterogen, nesigur, neprevăzut și necesar totodată, vânând puterea și întrecându-ne pentru o felie de autoritate.

Crezi că în iubire lucrurile stau la fel? Te înșeli. Iubirea are o putere fără margini, care se numește imaginație. Închis în castelul Ulúa, nu îți pierzi libertatea dorinței, rămâi stăpân pe imaginația ta erotică. În schimb, cât de puțin contează în politică să dorești și să-ți imaginezi, fără să ai putere!

Puterea e felul meu de a fi, îți mai spun o dată. Puterea e vocația mea. Asupra acestui lucru vreau să te previn de la început. Tu ești un băiat de treizeci și patru de ani. Frumusețea ta fizică m-a atras imediat. Țin să-ți spun, ca să nu te împăunezi, că nu prea dai de bărbați ispititori și chipeși în anticamera prietenului meu, domnul ministru de Interne, Bernal Herrera. Și femeile frumoase strălucesc prin absența lor de acolo. Prietenul meu, domnul ministru, mizează pe faima lui de ascet. Fluturii nu se îngheșuie în preajma lui. Mai degrabă, scorpionii trădării sunt cei care își fac cuib pe sub covoarele sale și albinele ambiției roiesc prin sălașul lui.

Să fie oare justificată sau nejustificată faima de care se bucură Bernal Herrera? Ai să-ți dai singur seama cum stau lucrurile. Într-o după-amiază înghețată de început de ianuarie, iată că totuși în anticamera ministrului din vechiul Palat Cobián își încrucișează privirile o femeie încă ispititoare – și se citește asta în ochi – care acuși face cincizeci de ani și un tânăr frumos, la fel de ispititor, care abia a trecut de treizeci. Scânteia se aprinde, dragă Nicolás, hormonii se agită, sevele vitale se mișcă cu repeziciune.

Iar plăcerea e amânată. *E amânată*, tinere prieten.

Trebuie să recunosc. Ai statura care-mi place. Ai băgat de seamă că și eu sunt înaltă și nu-mi face plăcere să privesc nici în sus, nici în jos, ci direct în ochii bărbatului ales. Ai tăi se află la același nivel cu ai mei și sunt tot atât de deschiși la culoare – verzi, cenușii, schimbători – pe cât sunt ai mei de negri și neschimbători, deși pielea mea e mai albă decât a ta. Să nu crezi că asta îmi e de vreun folos într-o țară corcită, rasistă, complexată de culoarea pielii (chiar dacă nimeni nu recunoaște asta), așa cum e Mexicul. De fapt, mă încântă viciul ăsta național, resentimentul, regele meschin cu suita lui de pitici invidioși. În egală măsură, înfățișarea mea îmi conferă o superioritate nemaipomenită, omagiul implicit adus rasei conchistadorilor de odinioară.

Tu, iubitul meu, ai avantajul adevăratei frumuseți metise. Acea piele aurie, în tonuri de scorțișoară, care se potrivește așa de bine mexicanului cu trăsături fine, profil drept, buze subțiri și plete cu aer melancolic. Am băgat de seamă cum se juca lumina în părul tău, dând viață proprie unei frumuseți masculine care, vai, adesea acoperă doar un gol mintal imens. Mi-a fost de-ajuns să stau de vorbă cu tine câteva minute ca să-mi dau seama că ești la fel de frumos pe dinafară pe cât de inteligent ești pe dinăuntru. Și, pe deasupra, mai ai și bărbia despicată.

Voi fi sinceră cu tine: ești și foarte necopt, ești și foarte naiv. Cam papă-lapte, cum se zice pe la mine. E destul să bagi mai bine de seamă. Cunoști toate cuvintele-cheie: democrație, patriotism, stat de drept, separarea puterilor, societate civilă, regenerare morală. Periculos e că și crezi în ele. Rău e că le spui plin de convingere. Scumpul și adorabilul meu

Nicolás Valdivia. Ai intrat într-o junglă și vrei să ucizi leii fără să-ți încarci mai întâi pușca. Mi-a spus asta și ministrul Herrera, după ce a stat de vorbă cu tine:

– Băiatul ăsta e extrem de inteligent, dar gândește cu voce tare. Încă n-a învățat să rumege ceea ce are de gând să rostească mai târziu. Se spune că scrie bine. I-am citit articolele de fond prin ziare. Încă nu știe că între ziarist și funcționar nu poate să aibă loc decât un dialog al surzilor. Nu fiindcă eu, ministru de stat, nu l-aș citi pe comentator și aș fi mulțumit, indiferent sau jignit de cuvintele lui, ci fiindcă pentru politicianul mexican, regula sfântă e să nu lase nimic scris și cu atât mai puțin să comenteze părerile care se emit despre el.

Dă-mi voie să râd în hohote!

Uite că azi n-avem altă soluție decât să ne scriem scrisori. Toate celelalte forme de comunicare au fost tăiate. Firește, am putea să recurgem la conversația particulară. Pentru asta însă, trebuie să pierzi o groază de timp cu fixarea întâlnirilor și apoi cu deplasarea dintr-un loc în altul, fără să știi cu siguranță dacă singurul lucru care mai funcționează nu e cumva microfonul ascuns pe unde te aștepti mai puțin. Oricum, în primul rând, așa ești supus unei intimități nedorite. Iar în al doilea, celor mai de temut accidente de circulație. Și nu există o definiție mai tristă a vieții decât aceea de a fi un simplu accident de circulație.

Dragă Nicolás, eu sfidez întreaga lume. Eu am să scriu scrisori. Mă voi expune celui mai rău dintre pericolele politicii consacrate: lăsarea unor probe scrise. Oare sunt nebună? Nu. Pur și simplu am atâta încredere în puterea mea de convingere, încât o asimilez puterii mele de imitație. Atunci

când clasa politică a acestei țări va afla că María del Rosario Galván comunică în scris, cu toții mă vor imita. Nimeni nu va dori să fie mai prejos decât mine. Ia uite ce tare e María del Rosario! Păi, ce, eu sunt mai prejos decât ea?

Mă amuz, tânărul și frumosul meu prieten. Ai să vezi cum exemplul meu devine contagios doar fiindcă vitejia mea se bizuie pe jurisprudență. Îmi place! Ieri, la Bucureli, îți spuneam:

– Să nu scrii niciodată, Nicolás. Un politician nu trebuie să lase urme ale indiscrețiilor sale, care alungă încrederea, nici ale talentului său, care alimentează invidia.

Însă azi, după catastrofa petrecută de dimineață, după cum vezi, trebuie să mă dezic, să-mi trădez mica filozofie aplicată toată viața și să-ți cer:

– Scrie-mi, Nicolás... Ai de-a face cu o femeie care riscă. Nu degeaba m-oi fi născut în Aguascalientes de ziua Sfântului Marcu. Primele mele scâncete s-au împletit cu nechezatul cailor, cucurigul cocoșilor, zăngănitul cuțitelor, foșnetul cărților de joc, acordurile de chitară, falsetele cântărețelor, trompetele de mariachi și țipetele de „Închideți ușa!“.

Nu se mai fac pariuri. *Les jeux sont faits*. După cum vezi, ieri am mizat totul pe credința mea în tăcere. Mi-era limpede că cele scrise în secret se pot întoarce public împotriva noastră într-o zi. Îmi aminteam de fascinația psihotică a președintelui Richard Nixon de a înregistra toate intrigile și infamiile sale în cel mai trivial limbaj imaginabil pentru un quaker ca el. Ți-o spun limpede: un politician trebuie să fie ipocrit. Ca să parvii, orice e permis. Însă nu trebuie să fii doar fals, ci și abil. Orice politician parvine cu o grămadă

de nenorociri atârinate de el, ca tinichelele de Coca-Cola de coada unei pisici pe cât de rebele, pe atât de speriate... Marele politician e cel care ajunge în vârf despovărat de amărăciuni, ranchiună și momentele grele. Cel puritan așa ca Nixon e politicianul cel mai periculos pentru ceilalți și pentru el însuși. Crede că toată lumea trebuie să-l suporte numai pentru că provine de foarte jos. Umiliința lui jalnică îi alimentează înfumurarea insolentă. Asta l-a pierdut pe Nixon: nostalgia noroiului, vocația disperată de revenire la cloaca nimicniciei pentru a se curăța de rău, fără să-și dea seama că nu făcea altceva decât să se bălăcească în glodul obârșiei sale, cu prețul de a recâștiga, recunosc, ambiția de a ieși din văgăună și de a se înălța iar.

La nostalgie de la boue, cum zic francezii (iar în paranteză, acesta e alt lucru care mi-a plăcut la tine, faptul că ești francofon, că ai studiat la École Nationale d'Administration din Paris, că ești în ton cu noi, cei care abandonăm engleza, pentru că s-a transformat într-o *lingua franca*, redându-i francezei prestigiul comunicării aproape elitiste, secrete, între politicieni de marcă).

Nixon în SUA, Díaz Ordaz în Mexic, Berlusconi în Italia, poate chiar Hitler în Germania, Stalin în Rusia, deși ultimii doi transformau răul în grandoare, iar primii îl converteau în mizerie... Studiază cazurile astea, dragă Nicolás. Ia cunoștință de extreme, dacă vrei să te situezi pe virtuoasa poziție de mijloc, iubitul meu.

Ei, da, îmi reamintesc de fascinația psihotică a președintelui Nixon pentru înregistrarea tuturor intrigilor și infamiilor sale, presărate cu replici indecente, adesea mai potrivite unui puști supărat pe lume sau demne de un

nemilos criminal de cartier. Dar ce să mai spui atunci despre „baronii“ noștri tropicali, care își filmează cele mai fioroase escapade și se desfată revăzând ororile nelegiuirilor comise de ei fără să fie pedepsiți? Ce mai șoc aproape erotic simt ei, probabil, atunci când văd căzând, însângerați, câțiva țărani fără apărare, împușcați de trupele domnului guvernator.

Mexicul e pătat de râuri însângerate, brăzdat de șanțuri funebre și presărat cu leșuri neîngropate. Acum, când îți faci debutul în politică, frumosul, doritul meu prieten, să nu pierzi din vedere niciodată dezolanta panoramă a nedreptății, care reprezintă sfânta scriptură a pământurilor noastre latino-americane. Secretul te împiedică, e drept, dar e de-ajuns o dare în vileag, pentru a preschimba nefasta imunitate a unui guvernator sau a unui președinte în răzbunare colectivă, pe care nici cinismul celui puternic nu reușește să o stăvilească.

Nu eram deloc pregătită pentru o răsturnare atât de radicală ca aceea care ne întâmpină azi în noul an. Nu funcționează sistemele de comunicație, nu există telefon, nici fax, nici e-mail, nici măcar umilul telegraf de altădată și, uite, nici porumbei zburători (otrăviți parcă toți ca printr-o vrajă) și nu ne mai rămân decât semnalele cu fum ale indienilor Tarahumara agitându-și păturile colorate. Iar dacă toate astea se petrec nu din cauza schimbării mileniului, așa cum se credea pe atunci, prin trecerea calendarului obișnuit cu 1900 la cel cu alte cifre din 2000, ci din cauza acestui straniu pseudo-repetat an – 2020 – în care trăim, îți mărturisesc că viața mea se schimbă dincolo de puterea mea de adaptare, aruncându-mă într-o stare de stupefacție din care, ca de obicei, găsesc forța să-mi spun:

„María del Rosario, fii atentă la prietenul tău Xavier Zaragoza, cel poreclit «Seneca», consilierul de taină al domnului președinte Lorenzo Terán, atunci când spune că, dincolo de vorbele meșteșugite și de înzeștrările tipice acestei lumi ticăloșite, asul din pachet, cartea ascunsă în mânăcă ar putea să fie exact cea pe care toți o desconsideră, ca fiind iluzorie și cam nepractică: figura nobilă care, prin demnitatea ei, să mântuie nemernicia tuturor celorlalți. Omul pur care poate că va salva sistemul.“

Acel om ești oare tu, Nicolás Valdivia? Cum de sunt atât de confuză când mă gândesc la asta? Așa de mult să fi slăbit reputata mea intuiție? Atât de afazică să mă fi făcut politica obișnuită, încât jumătatea creierului meu – jumătatea morală – să nu mai funcționeze? Sau poate că tu, frumosul meu prieten, ești cel care mi-o reînvie? Ca prin farmec?

Ei bine, dacă regula discreției nu mai poate fi aplicată, poate că și cele ale ipocriziei, corupției și minciunii vor dispărea împreună cu ea. Astfel că, te previn, voi acționa în virtutea necesității și mă voi lăsa, cu o nesăbuiță totală, pradă indiscreției.

Scrisoarea pe care ți-o scriu, Nicolás Valdivia, stă mărturie. Nu mai există nicio altă formă de comunicare în afară de cea verbală, prezența nemijlocită care este însă prea periculoasă, sau cea mijlocită, mai puțin riscantă, dar practic singura care ne rămâne. Problema, prea doritul meu curtezan, ar fi să aflăm care dintre cele două modalități – scrisă ori orală – e aceea care, inevitabil, va accelera obținerea lucrului dorit de amândoi, însă cu ritmuri diferite. Calea spre patul meu nu e directă, dragă Nicolás. Rămân mii de uși pe care trebuie să le deschizi până să ajungi la el. E aproape ca

într-un basm oriental, dacă le mai ții minte. Te voi supune zi de zi unor încercări. Răsplata depinde de tine. Știu că mângâierile mele trupești ar fi de-ajuns să te satisfacă. Recunosc că și eu îți doresc trupul, dar și mai tare vreau succesul tău. Sexul poate să fie imediat și să nu rămână decât un trist și nesatisfăcător *quickie*.

În schimb, reușita politică este un orgasm prelung, iubitele. Succesul trebuie să fie mediat și să vină încet ca să fie durabil. Un orgasm prelung, iubitele.

Privește cum se deschid ușile, dragule, una după alta. Ultimul prag este cel al dormitorului meu. Ultimul lacăt este cel al trupului meu.

Nicolás Valdivia: voi fi a ta când tu vei deveni președintele Mexicului.

Și te asigur: eu te voi face președintele Mexicului. Mă jur pe cruce. Ți-o promit cu sfințenie, iubirea mea, pe preasfânta Fecioară din Guadalupe.

Xavier Zaragoza „Seneca” către María del Rosario Galván

Nu mă aștept să fiu ascultat. Un „sfetnic de taină” își face datoria *de a sfătui* cu bună-credință – ceea ce nu-i destul – și cu informații bune – de care n-avem întotdeauna parte. Reușesc să supraviețuiesc acestei nenorociri tocmai pentru că de data asta domnul președinte, din nenorocire, chiar m-a ascultat.

Așa cum îmi stă în fire, scumpă prietenă, am invocat principiile, fiindcă la asta își pleacă urechea președintele. Eu sunt un fel de Pepito Grillo al conștiinței lui. Scot din garderobă colecția mea de principii etice. Probabil că speranța mea nemărturisită, María del Rosario, este să-mi pun conștiința la adăpost, chiar dacă *realpolitik* o ia pe panta pragmatismului. *Realpolitik*, nu-i așa, este fundul pe unde este eliminat ceea ce a fost înghițit – caviar sau vreo nucă tare, rață cu portocale ori înjurături. În schimb, principiile sunt un cap fără fund. Principiile nu se duc la budă. *Realpolitik* înfundă veceurile lumii, iar în lumea puterii, așa cum este ea, nu ai încotro și trebuie să plătești tribut mamei natură.

Însă acum, măcar o dată, au avut câștig de cauză principiile. Președintele a decis, poate ca un cadou pentru noul an 2020 oferit unei populații dornice mai degrabă de satisfacții morale decât de vești bune, să ceară în cadrul Mesajului către Congres părăsirea Columbiei de către forțele de

ocupație americane și, pe deasupra, interzicerea exportului de petrol mexican spre Statele Unite dacă Washingtonul nu ne plătește prețul cerut de OPEC. Colac peste pupăză, anunță hotărârile astea tocmai în Consiliul de Securitate al ONU. Răspunsul, după cum ai și constatat, nu s-a lăsat așteptat. Ne-am trezit pe 2 ianuarie cu petrolul, gazele naturale și principiile noastre, dar cu telecomunicațiile tăiate. Statele Unite, pretinzând o avarie la satelitul de comunicații pe care pline de amabilitate ni l-au pus la dispoziție, ne-au lăsat fără fax, fără e-mail, fără conectare la rețea și chiar fără telefoane. Am ajuns limitați la mesaje înregistrate pe casetă sau la genul epistolar – așa cum o dovedește și această scrisoare pe care, în timp ce ți-o scriu, îmi vine să o înfulec și să o înghit. De ce naiba m-o fi ascultat domnul președinte și a pus principiile mai presus de realitatea asta mizerabilă? Acum mă dau cu capul de pereți și îmi spun:

„Seneca, cine te-a pus să fii un om principial?”

„Seneca, ce te costă să fii puțin mai pragmatic?”

„Seneca, de ce te pui contra majorității cabinetului prezidențial?”

Așa că iată-mă, draga mea María del Rosario, iată-l pe Seneca cel Căpos dându-se cu capul de zidul Republicii – eternul nostru Zid al Plângerii mexicane.

Slavă cerului, dragă prietenă, că zidul nu e din piatră. E vătuit, ca la ospiciu, acolo unde s-ar cuveni, din motive întemeiate și chiar mai rău, să se afle și prietenul tău, Xavier Zaragoza, pe drept cuvânt numit „Seneca”. Originar din Córdoba, filozoful stoicismului (învață dacă nu știai și înghite-o și pe asta cu răbdare dacă o știai, dar încă mă mai iubești) a sfârșit prin a se sinucide la curtea lui

Nero. Principiile lui nu se potriveau cu practica imperială. În schimb, până în ziua de azi, pe însoritele lui meleaguri andaluze, „Seneca“ echivalează cu a fi „înțelept“, „filozof“.

Care crezi că ar putea să fie soarta mea la curtea prezidențială a Mexicului, dragă María del Rosario? O viață încântătoare sau o moarte nefericită? Pentru că, uite, avem motive de neliniște la noi în țară, acum, la începutul acestui An al Domnului 2020 – telecomunicațiile tăiate, izolare mondială, revolte ici și colo, alertă despre fracturi sociale și geografice... și un președinte bun, bine intenționat, slab... și pasiv.

Nu mă acuza, María del Rosario. Tu știi că sfaturile mele sunt sincere și adesea chiar brutale. Nimeni nu i se adresează președintelui cu franchețea pe care tu mi-o cunoști. Cred pățimaș că țara are nevoie de o voce dezinteresată aproape de urechea președintelui Lorenzo Terán. Asta-i înțelegerea noastră, dragă prietenă, a ta și a mea. Eu îi spun:

– Domnule președinte, știți că eu sunt prietenul dumneavoastră total dezinteresat.

Ceea ce nu e complet adevărat. Interesul meu este ca președintele să se scuture de faima de abulic pe care și-a creat-o în cei aproape trei ani de guvernare, convinși în mod eronat, așa cum este, că problemele se rezolvă de la sine, că un guvern care se amestecă ajunge să creeze mai multe probleme decât cele pe care le rezolvă și că societatea civilă trebuie să fie prima care să acționeze. Pentru el, guvernul reprezintă instanța ultimă. La urma urmei ar trebui să-i dăm dreptate. Cine știe ce gânganie l-a pișcat de s-a apucat la început de an să invoce principii de suveranitate și neintervenție, în loc să lase fructele să se desprindă singure din pom și să cadă

după ce s-au stricat. Ce treabă avem noi cu Columbia? Și de ce să nu așteptăm ca treburile murdare de pe piața petrolului să le rezolve, ca de obicei, Venezuela și arabii în loc să ne solidarizăm cu o gașcă de șeici corupți? Întotdeauna am știut să tragem foloase din conflictele altora, fără să fie nevoie să ținem partea cuiva. Însă cine poate să știe cum o să iasă lucrurile când te apuci să dai sfaturi, iar în cazul meu, recunosc, de data asta mi-au cam ieșit pe nas.

– Dați drumul ideilor, domnule, înainte ca alții să vi le impună pe ale lor. Pe termen lung, dacă dumneavoastră nu aveți idei, o să fiți năpădit de ideile celorlalți.

– Cum ar fi ale tale? mi-a spus don Lorenzo cu o figură nevinovată.

– Nu, am avut îndrăzneala să-i răspund. Nu. Cum ar fi cele ale lingăului dumneavoastră de Tácito de la Canal.

L-am atins în amorul propriu, abia acum îmi dau seama, așa că până la urmă a făcut exact pe dos decât l-a sfătuit preferatul lui, șeful de cabinet Tácito de la Canal, care nu este un simplu lacheu, ci chiar omul care a inventat servilismul.

Într-o bună zi, dragă prietenă, o să te rog să-mi explici de ce un om inteligent, demn, bun așa cum este primul nostru om din stat ține pe lângă Jilțul Vulturului o slugă lingușitoare ca Tácito de la Canal. Este destul să-l vezi cum își freacă mâinile și cum își țuguie umil buzele, cu capul plecat, ca să vezi, limpede, că este un tip veros, a cărui ipocrizie poate fi comparată doar cu ambiția lui, prost ascunsă de lipsa de sinceritate care îl caracterizează!

Spune și tu, prietena mea (cea mai aleasă), ce paradox: sfaturile mele cele bune au urmări rele, iar sfaturile rele ale lui Tácito ne-ar fi scutit de dezastre. Adevărul este, María

del Rosario, că mi-am pierdut vigilența, obișnuit să tot dau sfaturi bune cu convingerea că, nici de data asta, nu vor fi ascultate. Cuvintele mele, o știu, gâdilă egoul moral al șefului statului și asta e de-ajuns pentru ca el să creadă, doar fiindcă m-a auzit și s-a simțit foarte „etic“, că și-a plătit obo-lul pentru principii și că în continuare poate să acționeze cu conștiința împăcată urmând sfaturile lui Tácito de la Canal, opuse celor date de mine.

Zi și tu dacă ăsta nu-i un motiv de disperare și nu te face să lași totul baltă. Ce mă împiedică? o să mă întrebi. O speranță filozofică nelămurită. Dacă eu nu mă aflu acolo, cu toate defectele mele, altul mai rău, mult mai rău, îmi va lua locul. Sunt un fel de Simon Peres al casei prezidențiale. Oricât de grave mi-ar fi înfrângerile, pot măcar să dorm liniștit: am sfătuit cu onestitate. Dacă nu sunt luat în seamă, nu-i vina mea. Atenția celui puternic este solicitată de prea multe glasuri. Însă vreun sediment, o fărâmbă din adevărul meu trebuie să se cuibărească în sufletul domnului președinte Terán. Numai că în împrejurări ca aceasta, prietenă dragă, cred că ar fi fost preferabil ca președintele să asculte nu de mine, ci de dușmanii mei...

*O combinație literară între două
cărți-cult – Principele lui Machiavelli
și Legăturile primejdioase, romanul epistolar
al lui Laclos –, un triumf colosal.
Fuentes nu a scris niciodată mai bine.*

San Francisco Chronicle

De-a lungul vieții, Carlos Fuentes a scris cu obstinație despre sex, politică și Mexic. În *Jilțul vulturului*, își reia obsesiile preferate și le folosește pentru a spune povestea unei societăți trezite brusc fără mijloace de comunicare.

Este anul 2020, iar la Consiliul de Securitate, idealistul președinte mexican Lorenzo Terán îndrăznește să voteze împotriva Statelor Unite ale Americii. Urmează o cruntă răzbunare a Washingtonului, în urma căreia accesul mexicanilor la telefoane, faxuri și e-mail este oprit. Personajelor nu le mai rămâne decât să se folosească de epistole pentru a-și transmite dorința de putere, bârfele, trădările și cele mai ascunse gânduri, într-o frescă socială extrem de familiară nouă.

Fuentes se folosește de umorul negru ca să exemplifice ambiția oarbă, carierismul și avariția oamenilor aflați în cursa pentru conducerea țării, alcătuiind o comedie umană exemplară.

byblos

curteaveche.ro

ISBN 978-606-44-1423-6

9 786064 414236